

[Udenrigsministeren.]

tinget, og jeg anbefaler derfor paa Regeringens Vegne det høje Tings Medlemmer at stemme for det saaledes fremsatte Forslag til Beslutning.

Hans Hedtoft: Jeg skal meddele, at Socialdemokratiets Rigsdagsgruppe giver Tilslutning til det af mig og ærede Medlemmer fremsatte Forslag til Beslutning og den Retningslinie, der herved gives Regeringen for Danmarks fremtidige Sydslesvigpolitik.

Mit Parti har siden Befrielsen klart givet Udtryk for, at vi ønsker at støtte enhver redelig Bestræbelse, der gaar ud paa at sikre den danske Befolkningsgruppes Stræben for at bevare de borgerlige og demokratiske Rettigheder, dens Ret til fri kulturel og politisk Livsudfoldelse paa lige Fod med den øvrige Befolkning, ligesom vi helt er indforstaaet med en Indsats for at lette Trykket fra Flygtningene og en Fortsættelse af Arbejdet for nu og i de kommende Dage over for de allierede Magter og ved kommende internationale Forhandlinger at varetage og beskytte al ærlig Danskheds Interesser.

Jeg vil herudover gerne benytte den givne Lejlighed til paa mit Partis Vegne at fremføre et Par mere principielle Betragtninger om vort Syn paa hele dette Spørgsmaal. I vor Vurdering af det sydslesvigske Problem staar der efter min Mening to store Hensyn over for hinanden. Det ene er Hensynet til vore Landsmænd i Sydslesvig, og det andet er Hensynet til Danmark og til Danmarks Sikkerhed. Det sidste Hensyn vejer særdeles tungt til, det er efter min Mening det afgørende.

Der er, som det er sagt, Historie og der er Skæbne over det sydslesvigske Problem, og vi bør ogsaa i Dag se det paa Historiens Baggrund. Danmarks politiske Fejlgreb gaar omtrent saa langt tilbage, som Historien rækker, og de fortsættes op gennem Tiderne kun afbrudt nu og da af korte Glimt af Fornuft og af Forsøg paa at vinde det tabte tilbage. Fejlgrebene bitre Frugt blev Nederlaget i 1864 og Tabet af hele Slesvig. Af dette Nederlag voksede imidlertid en ny dansk Indstilling frem, baseret paa Erkendelsen af, at Ejderpolitikken uhjælpeligt havde lidt Skibbrud, og at Danmark var placeret som en Magt, der ikke kunde tillade sig at gaa ud over de Grænser, Nationalitetsprincippet anviser.

Vi havde tabt et stort og farligt Spil med det Resultat, at næsten 200 000 Landsmænd var bragt under fremmed Aag. Nu formede Skæbnen sig for os saa blidt og

lykkeligt, at det store Flertal af disse udestængte Landsmænd atter kom inden for vort Lands Grænser.

I 1920 fik vi for første Gang en Grænse, der saa præcis, som det overhovedet er muligt, dækkede Nationalitetsgrænsen. De Befolkningsselementer, som bekendte sig til en anden Nationalitet, men som fulgte med ind i Danmark ved den nye Grænsedragning, udgjorde kun $\frac{3}{4}$ pCt. af den samlede danske Befolkningsmængde, og det var en saa beskeden Minoritet, at det ikke anfægtede Danmarks Stilling som en ren Nationalstat. Den moralske Styrke, der ligger i dette Forhold, bør ikke bagatelliseres — den er indlysende. Og vi har — det tror jeg alle vil indrømme — følt den som et meget betydningsfuldt Aktiv i de kaotiske og ganske uberegnelige Tider, vi er gaaet igennem. I Virkeligheden erkendes det ogsaa af hele det danske Folk paa faa Undtagelser nær. Det erkendes derved, at ingen med Hensyn til Sydslesvig tør bygge paa andet end den nationale Selvbestemmelsesret.

Vi danske Socialdemokrater har altid været Tilhængere af dette Princip. Fra første Færd kæmpede den internationale Socialisme for Folkenes Frihed og Ret imod Undertrykkelse og Voldførelse, og det faldt derfor som en Selvfølgelighed for det danske Socialdemokrati at følge dette Princip ved Afgørelsen i 1920. Danske Arbejdere hilste med Glæde den Tone, der klang gennem Rigsdagens enstemmige Beslutning den 23. Oktober 1918 — en Beslutning, det af mange Grunde kan have sin Interesse at minde om i denne Time. Det hed i Folketingets Beslutning af 1918:

„Efter at have hørt Ministeriets Meddelelser fastslaar Rigsdagens Fællesmøde . . . . ., at ingen anden Ændring i Slesvigs nuværende Stilling end en Ordning efter Nationalitetsprincippet stemmer med det danske Folks Ønsker, Følelse og Interesse, og under den forestaaende Gennemførelse af det af begge de krigsførende Magter godkendte Nationalitetsprincip, Folkenes Selvbestemmelsesret, at ønske Løsningen tilvejebragt paa en saadan Maade, at der ikke voldes Skade i Forholdet til nogen af Siderne, hvorved ogsaa Genforeningens fremtidige Sikkerhed betrygges.“

Saaledes lyder Folketingets Beslutning fra 1918. Saaledes lyder de Principper, det danske Folks Flertal fulgte, da der var Tale om Grænseproblem i en afgørende Time sidst. Denne Udtalelse var efter min Mening en Deklaration, der hvilede paa